Hallituksen esitys Eduskunnalle veronhyvityslaiksi

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esitykseen sisältyvällä veronhyvityslailla ehdotetaan korvattavaksi nykyinen, vuonna 1972 annettu laki vieraalle valtiolle maksetun veron vähentämisestä Suomen valtiolle maksettavasta verosta eräissä tapauksissa. Lakiehdotuksen mukaan Suomessa yleisesti verovelvollinen henkilö saa kuten tähänkin saakka vähentää Suomen valtiolle suoritettavasta verosta vieraalle valtiolle lopullisesti maksetun veron. Tätä vähennystä kutsutaan veronhyvitykseksi. Veronhyvitystä ei anneta, jos kaksinkertainen verotus voidaan poistaa verosopimuksen perusteella. Huomattavin muutos voimassa olevaan lakiin verrattuna on se, etteivät veronhyvityksen saamisedellytykset enää rajoitu määrättyihin tulotyyppeihin. Ehdotuksessa on otettu huomioon verolainsäädännössä vuodesta 1972 tapahtuneen kehityksen vaikutus veronhyvityksen myöntämiseen.

Ehdotettu laki on tarkoitus saattaa voimaan heti kun eduskunta on sen hyväksynyt. Lakia sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 1980 toimitettavassa verotuksessa.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne

Suomalainen yritystoiminta on viime vuosikymmenellä nopeasti kansainvälistynyt. Vuoden 1977 lopussa toimi ulkomailla 786 sellaista yritystä, josta suomalaiset omistivat välittömästi vähintään 20 prosenttia. Vuoden 1979 lopussa sellaisia yrityksiä oli 975. Myös suomalainen rakennustuotanto ulkomailla on ollut merkittävää. Tämän kehityksen vuoksi on entistä tärkeämpää ehkäistä kansainvälisen kaksinkertaisen verotuksen haittavaikutuksia. Samaan tuloon tai varallisuuteen kohdistuva yhtäaikainen Suomen ja vieraan valtion verotus pyritään poistamaan mikäli mahdollista verosopimuksin, joilla verotusoikeudesta luovutaan vastavuoroisesti. Verosopimusten avulla on mahdollista saada aikaan myös veron huojennuksia ulkomailla esimerkiksi siten, että lähdeveroprosentti alenee.

Useat valtiot eivät kuitenkaan tee verosopimuksia, vaan katsovat, että vieraassa valtiossa yritystoimintaa harjoittavan yrityksen kotivaltion on yksipuolisesti luovuttava verotusoikeudesta, jos se haluaa yrityksen välttävän kaksinkertaisen verotuksen. Suomalaisten yritysten kansainvälisten toimintaedellytysten turvaamiseksi annettiin vuonna 1972 laki vieraalle valtiolle maksetun veron vähentämisestä Suomen valtiolle maksettavasta verosta eräissä tapauksissa (801/72). Lain nojalla hyväksytään vieraalle valtiolle maksettu vero yksipuolisesti vähennyksenä (veronhyvitys) Suomen valtionverotuksessa. Huojennusten yksipuolisuuden vuoksi on ollut perusteltua asettaa vähennysoikeudelle täsmälliset rajat. Vähennysoikeus

ulottuu ainoastaan vieraasta valtiosta saadusta tulosta ja siellä olevasta varallisuudesta maksettavaan veroon, ja se koskee pelkästään laissa mainittuja tulotyyppejä ja rajoittuu valtion veroon.

Myöhemmin on kuitenkin syntynyt tarvetta veronhyvitysjärjestelmän kehittämiseen. Eräissä tapauksissa vieraissa valtioissa kannetaan tuloveroa tai vaihtoehtoisesti sen sijasta kannettavaa ja sitä korvaavaa veroa. Tällaista veroa ei nykyisten säännösten nojalla ole mahdollista vähentää veronhyvityksenä. Käytännössä mainittujen verojen kantamisesta vieraassa valtiossa voidaan silti katsoa syntyvän kaksinkertaiseen tuloverotukseen rinnastettavaa päällekkäisyyttä.

Yritystoiminnan kansainvälistyminen saa nopeasti uusia muotoja. Vientitoiminnalle saattaa aiheutua haittoja siitä, ettei veronhyvitystä voida nykyisin myöntää eräiden uusien tulotyyppien osalta, joita ei ole mainittu laissa. Esimerkkinä tällaisesta tapauksesta ovat sellaiseen sopimukseen perustuvat suoritukset, jonka nojalla suomalainen yritys ottaa huolehtiakseen vieraassa valtiossa olevan yrityksen johtotehtävistä (niin sanottu management fee). Kun myös sisäinen verolainsäädäntö on muuttunut, on osoittautunut tarpeelliseksi ehdottaa veronhyvityslain säätämistä ja vastaavan nykyisen lain kumoamista.

2. Ehdotettava uusi lainsäädäntö

Ehdotettavan veronhyvityslain tarkoituksena on poistaa ne haitat, jotka johtuvat kansainvälisestä kaksinkertaisesta verotuksesta. Laki koskisi tapauksia, joissa vieraasta valtiosta saatuja tuloja ja siellä olevia varoja verotetaan sekä vieraassa valtiossa että Suomessa ja joissa kaksinkertaista verotusta ei voida poistaa verosopimuksen perusteella.

Veronhyvityslakia valmistelleessa verosopimusneuvottelukunnassa käsiteltiin kysymystä veronhyvityksen ulottamisesta yleisesti myös kunnallisveroon. Tätä ehdotusta perusteltiin sillä, että ulkomailta saadusta kiinteistö-, liike- ja ammattitulosta on tulo- ja varallisuusverolain (1043/74) mukaan vuodesta 1980 suoritettava Suomessa kunnallisveroa. Elinkeinoelämälle haluttiin tulo- ja varallisuusverolakia säädettäessä varata riittävästi aikaa sopeutua muutokseen, minkä vuoksi lain 71 §:n 2 ja 3 momenttiin otettiin ylimenokauden säännös, jonka mukaan vuosilta 1975—1979 toimitettavassa verotuksessa muualta saatua kiinteistö-, liike- ja ammattituloa ei veroteta kunnallisverotuksessa.

Lakiehdotuksen mukaan veronhyvitys kuitenkin koskisi ainoastaan vieraalle valtiolle maksettua veroa ja se vähennettäisiin vain Suomen valtiolle maksettavasta verosta. Vieraan valtion kunnallisveroa koskevan vähennysoikeuden myöntämiseen Suomen kunnallisverosta ei ole merkittävää tarvetta, koska niissä valtioissa, joista saatua tuloa veronhyvityslaki koskee, ei yleensä ole kunnallisveroa vastaavaa veroa. Näin ollen ei kaksinkertaista kunnallisverotusta ole todettu juuri syntyvän. On myös katsottu, ettei veronhyvityslakiin perustuva yksipuolinen vähennysoikeus saa periaatteessa ulottua pidemmälle tai edes yhtä pitkälle kuin kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi valtioiden välillä tehdyn verosopimuksen mukaan annettava vastaava, vastavuoroisuuteen perustuva vähennys.

Veronhyvityslaki ei koskisi sellaista vieraan valtion veroa, josta on tehty sopimus kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi.

Veronhyvityslakiin ehdotetaan lisäksi sisällytettäväksi eräitä teknisiä täsmennyksiä, jotka koskevat veronhyvityksen enimmäismäärää, määräaikoja, menettelyä ja muutoksenhakua.

3. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Veronhyvityslaki vähentää valtion verotuloja vieraille valtioille maksettujen verojen määrällä. Verotulojen väheneminen koskee kuitenkin yksinomaan ulkomailta saaduista tuloista määrättyä veroa. Efektiivisestä verokannasta eri valtioissa riippuu, kuinka paljon verotuloja kertyy Suomeen veronhyvityslain ollessa voimassa. Veronhyvityslain nojalla hakemuksesta myönnettävien vähennysten yhteismäärä ei ole ennakolta luotettavasti arvioitavissa. Veronhyvityslain päävaikutus on suomalaisten yritysten viennin ja muun kansainvälisen toiminnan edellytysten turvaamisessa niissä tapauksissa, joissa ei ole mahdollista tehdä kansainvälistä sopimusta kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotus

1 §. Lainkohta sisältää säännöksen, jonka mukaan Suomessa yleisesti verovelvollinen saa valtion verosta eräissä tapauksissa vähentää vieraalle valtiolle lopullisesti maksetun veron. Vähennysoikeuden saamisen edellytyksenä on, että kumpikin vero on määrätty vieraasta valtiosta saadun tulon perusteella ja kohdistuu samaan aikaan. Sama koskee vastaavasti varallisuusverotusta. Vähennysoikeus koskee luonnollista henkilöä vain siltä ajalta, jonka hän on asunut Suomessa.

Verotuslain (482/58) 59 §:n 2 momentissa on säädetty, että kiinteistötulosta on suoritettava veroa sille kunnalle, jossa kiinteistö on, sekä liike- ja ammattitulosta sille kunnalle, jossa liikettä tai ammattia on harjoitettu kiinteästä toimipaikasta. Jos kiinteistö on vieraassa valtiossa tai liikettä ja ammattia on harjoitettu siellä olevasta kiinteästä toimipaikasta, verovelvollisen on suoritettava verotuslain 62 §:n nojalla kunnallisveroa valtiolle. Tätä valtiolle suoritettavaa kunnallisveroa on veronhyvityksen myöntämistä harkittaessa pidettävä sellaisena Suomen valtiolle suoritettavana verona, josta voidaan myöntää vieraalle valtiolle maksetun valtion veron perusteella veronhyvitys.

Lakiehdotuksen mukaan veronhyvitys annetaan vieraalle valtiolle sieltä saadun tulon tai siellä olevan varallisuuden perusteella lopullisesti maksetun veron perusteella. Tulo katsotaan vieraasta valtiosta saaduksi silloin, kun sitä ei voida pitää Suomesta saatuna. Vastaavasti varat ovat vieraassa valtiossa silloin, kun niiden ei voida katsoa olevan Suomessa. Tulo- ja varallisuusverolain 6 §:ssä on lueteltu esimerkkitapausten avulla, milloin tuloa on pidettävä Suomesta saatuna. Saman lain 8 §:ssä on vastaavasti lueteltu, milloin varoja on pidettävä Suomessa olevina. Veronhyvityslain 1 §:ää vastaavassa voimassa olevan lain säännöksessä edellytetään ulkomaisen tulon olevan luettavissa vieraassa valtiossa olevaan tulolähteeseen. Tämä ilmaisu on aiheuttanut käytännössä tulkintavaikeuksia. Tämän vuoksi veronhyvityslaissa viitataan yleisluontoisesti vieraasta valtiosta saatuun tuloon. Kiinteän toimipaikan olemassaolo vieraassa valtiossa ei ole edellytys elinkeinotulon katsomiseksi vieraasta valtiosta saaduksi. Sen vuoksi ei ole enää pidetty tarpeellisena määritellä kiinteätä toimipaikkaa.

Pykälän 3 momentin mukaan myönnettäväksi ehdotettua vähennystä kutsutaan veronhyvitykseksi.

2 §. Veronhyvityslaissa tarkoitettu kaksinkertainen verotus voi toteutua ainoastaan samaan verovelvolliseen nähden, minkä vuoksi veronhyvityslain 1 §:n säännöksen soveltaminen edellyttää, että Suomessa yleisesti verovelvollinen on myös itse vieraassa valtiossa verovelvollinen.

Veronhyvityslakia sovelletaan vain silloin, kun Suomella ei ole verosopimusta tai muuta vastaavaa kansainvälistä sopimusta sen valtion kanssa, jolle vähennettäväksi tarkoitettu vero on suoritettu. Tämä kanta on sama kuin nykyisessä laissa.

Voimassa olevan lain 2 §:ssä on lueteltu yksityiskohtaisesti, minkälaiset ulkomailta saadut tulot oikeuttavat veronhyvitykseen ja mitkä ovat veronhyvityksen tulotyyppikohtaiset edellytykset. Lain säätämisen jälkeen on yritysten vienti- ja muu kansainvälinen toiminta lisääntynyt ja laajentunut sekä saanut uusia muotoja, joihin on yleisperusteluissa viitattu. Voidaankin katsoa, että veronhyvityksen myöntämisellä ja sen saamisehdoilla saattaa olla suomalaisten yritysten kilpailuedellytyksiin vaikuttavaa kansainvälisluonteista merkitystä. Sen vuoksi veronhyvityksen saamisen edellytysten pitäisi olla mahdollisimman yksinkertaiset ja tarkoituksenmukaiset. Voimassa olevan lain 2 §:ssä mainittuja tulotyyppikohtaisia edellytyksiä voidaan pitää vanhentuneina ja ne saattavat haitata tarpeettomasti suomalaisten yritysten kansainvälistä liiketoimintaa. Tämän vuoksi veronhyvityslakiin ei ole enää sisällytetty vastaavaa säännöstä.

3 §. Eräissä tapauksissa saattaa, kuten yleisperusteluissa on todettu, olla tarkoituksenmukaista antaa liike- ja ammattitoimintaa harjoittavalle lakiehdotuksen 1 §:n 1 momentissa tarkoitetulle verovelvolliselle veronhyvitys tulon perusteella määräytyvän veron sijasta kannettavan vieraan valtion veron perusteella. Näissä tapauksissa ehdotetaan, että valtiovarainministeriö päättää, voidaanko veronhyvitys antaa. Vastaavanlainen säännös on kansainvälistä meri- tai ilmaliikennettä harjoittavan verovelvollisen osalta jo voimassa olevassa laissa.

4 §. Veronhyvityslaissa on tarpeen, kuten voimassa olevassa laissa, säätää veronhyvityksen enimmäismäärästä. Veronhyvitykselle tarvitaan

tarkat rajat sen estämiseksi, ettei vieraalle valtiolle maksettua veroa vähennetä täällä sellaisesta verosta, joka Suomessa yleisesti verovelvolliselle on täällä määrätty Suomesta saadun tulon tai täällä olevan varallisuuden perusteella. Jos tällainen vähennys sallittaisiin, merkitsisi se veronhyvityslain tavoitteisiin sopimattoman, tukipalkkioon rinnastettavan edun myöntämistä.

Voimassa oleva laki säädettiin vuonna 1972, ennen vuoden 1974 tulo- ja varallisuusverolain antamista. Sen vuoksi ensiksi mainitussa laissa on eräitä nykyisin epätäsmälliseksi katsottavia, vanhentuneita ilmaisuja. Veronhyvityksen enimmäismäärä on esimerkiksi määritelty vieraasta valtiosta saadun tulon suhteessa kokonaistuloon. Tästä sanonnasta ei suoraan käy ilmi, tarkoitetaanko säännöksessä tulon määrää ennen vähennyksen tekemistä tai sen jälkeen. Tulkinta on kuitenkin vakiintunut sellaiseksi, että vertailu tehdään sen jälkeen, kun veronalaisesta tulosta on vähennetty sen hankkimisesta tai säilyttämisestä johtuneet menot, eli puhtaan tulon perusteella. Veronhyvityslain 4 §:n säännöksessä tämä on ilmaistu noudattamalla tulo- ja varallisuusverolaissa käytettyjä sanontoja.

Lainkohdassa on myös säännös siitä, että veronhyvitystä laskettaessa otetaan huomioon kaikki samasta vieraasta valtiosta saadut tulot laskemalla ne yhteen. Jos sieltä kuitenkin on saatu siellä verovapaita tuloja, ei näitä oteta lukuun veronhyvityksen enimmäismäärää laskettaessa, koska niiden osalta ei ole kaksinkertaista verotusta.

Veronhyvityksen määrään ei kolmannesta valtiosta saatu tulo saa vaikuttaa. Jos esimerkiksi suomalaisen yrityksen vieraassa valtiossa sijaitseva kiinteä toimipaikka on saanut kolmannesta valtiosta tuloja, joista on suoritettu veroa toimipaikan sijaintivaltiossa, ei tuloja voida katsoa sijaintivaltiosta saaduksi. Ne vaikuttavat siellä kuitenkin mahdolliseen progressioon ja veron määrään. Lainkohdassa on säännös, jonka mukaan näillä kolmannesta valtiosta saaduilla tuloilla ei saa olla vaikutusta veronhyvityksen määrään. Edelleen lainkohdassa on säännös, jonka mukaan veronhyvityksen enimmäismäärä lasketaan kunkin vieraan valtion osalta erikseen.

5 §. Lainkohdassa on säännös, jonka mukaan verovelvollisen on tehtävä veronhyvityksestä kirjallinen vaatimus ennen verotuksen päättymistä. Verolautakunta vahvistaa perusteet, joiden mukaan verotoimisto laskee veronhyvityksen määrän.

Jollei veronhyvityksen perusteita ole voitu vahvistaa verotusta toimitettaessa, esimerkiksi jos ulkomaan verotus vahvistetaan vasta myöhemmin, voidaan veronhyvitystä hakea vuoden kuluessa sen kalenterivuoden päättymisestä, jona verotus on saanut lainvoiman. Veronhyvityksen huomioon ottamiseksi on tällöin maksuunpanoa oikaistava. Jos vieraassa valtiossa määrätty vero on lopullisesti maksettu myöhemmin, voidaan hakemus tehdä vuoden kuluessa siitä päivästä, jona mainittu vero on lopullisesti maksettu.

6 §. Veronhyvityksen perusteena ollutta vieraan valtion veroa saatetaan jälkeenpäin muuttaa esimerkiksi muutoksenhaun johdosta. Lainkohdassa on säännös menettelystä tällaisessa tapauksessa.

7 §. Verovelvollisen on esitettävä veronhyvityksen antamista varten tarvittava selvitys. Verovelvollisen on siten annettava selvitys muun muassa vieraan valtion veron määrästä ja sen maksuperusteesta samoin kuin siitä, että vieraan valtion vero on lopullinen ja että se on tosiasiallisesti maksettu. Käytännössä voi tällaisen selvityksen antaminen joissakin tapauksissa olla erittäin vaikeaa. Lakiehdotuksen 7 §:n 2 momentin mukaan verolautakunta voi tällöin, toisin kuin nykyisin, myöntää veronhyvityksen kohtuullisen suuruisena, jos verovelvollinen on osoittanut, että edellytykset veronhyvitykselle ovat olemassa ja ettei hän pysty esittämään selvitystä kaikista veronhyvityksen antamista varten tarpeellisista seikoista. Jos veronhyvityksen perusteena olevan vieraan valtion veroa on myöhemmin muutettu, verovelvollisen on ilmoitettava muutoksesta verolautakunnalle.

8 §. Lainkohta sisältää muutoksenhakua koskevan säännöksen. Veronhyvityksen määrä voidaan oikaista siten kuin verotuslaissa on säädetty.

9 §. Mitä ehdotetussa laissa on säädetty verolautakunnasta, on lainkohdan mukaan soveltuvin osin voimassa myös lääninverolautakunnasta. Lääninverolautakunta vahvistaa verotuslain 64 §:n mukaan liikkeen tulon, milloin liikettä on harjoitettu siten, että siitä on suoritettava veroa kahdelle tai useammalle kunnalle.

10 §. Tarkempia säännöksiä veronhyvityslain täytäntöönpanosta annetaan tarvittaessa asetuksella.

11 §. Pykälään sisältyy voimaantulo-, kumoamis- ja soveltamissäännös.

2. Voimaantulo

Laki on tarkoitus saattaa voimaan heti kun eduskunta on sen hyväksynyt. Voimaantulosäännöksen mukaan veronhyvityslakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1980 toimitettavassa verotuksessa.

Edellä olevan perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Veronhyvityslaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Vero, jonka Suomessa asuva henkilö, kotimainen yhteisö tai kuolinpesä taikka erillisenä verovelvollisena verotettava yhtymä on lopullisesti maksanut vieraalle valtiolle sieltä saadun tulon perusteella, vähennetään Suomen valtiolle saman tulon perusteella vastaavalta ajalta suoritettavasta verosta.

Vero, jonka 1 momentissa tarkoitettu verovelvollinen on lopullisesti maksanut vieraalle valtiolle siellä olevan varallisuuden perusteella samalta tai verovuosien päättyessä eri ajankohtina viimeksi päättyneeltä vieraan valtion verovuodelta, vähennetään verovelvollisen Suomen valtiolle saman varallisuuden perusteella suoritettavasta verosta.

Edellä 1 ja 2 momentissa tarkoitettua vähennystä sanotaan tässä laissa veronhyvitykseksi.

2 §

Luonnollisen henkilön Suomen valtiolle suoritettavina 1 §:ssä tarkoitettuina veroina ei pidetä siltä ajalta maksettuja veroja, jona hän ei ole asunut Suomessa.

Veronhyvitystä ei anneta, jos hyvityksen perusteena oleva tulon tai varallisuuden kaksinkertainen verotus voidaan poistaa tai sitä lieventää kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi voimassa olevan sopimuksen tai muun vastaavan kansainvälisen sopimuksen perusteella.

3 §

Jos liike- tai ammattitoimintaa harjoittava 1 §:n 1 momentissa tarkoitettu verovelvollinen on maksanut vieraalle valtiolle siellä harjoitetusta toiminnasta tulon perusteella määräytyvän veron sijasta kannettavaa ja sitä korvaavaa veroa, valtiovarainministeriö voi myöntää oikeuden tällaisen veron vähentämiseen Suomen valtiolle tulon perusteella vastaavalta ajalta suoritettavasta verosta.

Mitä 1 momentissa on säädetty, sovelletaan myös, milloin kansainvälistä meri- tai ilmaliikennettä harjoittava 1 §:n 1 momentissa tarkoitettu verovelvollinen on vieraalle valtiolle maksanut muuta kuin 1 §:n 1 momentissa tarkoitettua veroa ja vero on määräytynyt rahdin tai muun siihen rinnastettavan perusteen mukaan.

4 §

Veronhyvitys ei saa olla suurempi kuin määrä, joka vastaa yhtä suurta osaa Suomessa valtiolle suoritettavasta verosta kuin vieraasta valtiosta saadun puhtaan tulon määrä on verovelvollisen Suomessa veronalaisesta kokonaistulosta. Jos verovelvollinen on saanut samasta vieraasta valtiosta erilaisia tuloja, lasketaan sieltä saadut tulot yhteen. Veronhyvityksen enimmäismäärää laskettaessa ei oteta lukuun sellaista vieraasta valtiosta saatua tuloa, josta siellä ei makseta tässä laissa tarkoitettua veroa. Veronhyvitykseen oikeuttavan veron määrään ei saa vaikuttaa toisesta vieraasta valtiosta saatu tulo.

Jos verovelvollinen on saanut tuloja kahdesta tai useammasta vieraasta valtiosta, lasketaan veronhyvityksen enimmäismäärä kunkin vieraan valtion osalta erikseen.

Mitä 1 ja 2 momentissa on säädetty tulosta, on soveltuvin osin voimassa myös varallisuudesta.

5 §

Verovelvollisen on vaadittava veronhyvitystä kirjallisesti verotoimistolta ennen verotuksen päättymistä. Verolautakunta vahvistaa perusteet, joiden mukaan verotoimisto laskee veronhyvityksen määrän. Veronhyvityksen määrä vähennetään veron maksuunpanoa toimitettaessa.

Jollei veronhyvityksen perusteita ole voitu vahvistaa verotusta toimitettaessa, verolautakunnan on verovelvollisen hakemuksesta vahvistettava perusteet, minkä jälkeen verotoimiston on oikaistava maksuunpano noudattaen,

mitä maksuunpanon oikaisusta on verotuslaissa (482/58) säädetty.

Edellä 2 momentissa tarkoitettu hakemus on tehtävä vuoden kuluessa sen kalenterivuoden päättymisestä, jona verotus on saanut lainvoiman. Milloin vieraassa valtiossa määrätty vero on lopullisesti maksettu mainitun kalenterivuoden päättymisen jälkeen, on hakemus tehtävä vuoden kuluessa siitä päivästä, jona vieraassa valtiossa määrätty vero on lopullisesti maksettu.

6 §

Jos veronhyvityksen perusteena ollutta vieraan valtion veroa on muutettu, on verovelvollisen ilmoitettava muutoksesta verotoimistolle. Jos tällaista muutosta ei ole voitu ottaa huomioon verotusta toimitettaessa, verolautakunnan on vahvistettava uudet perusteet veronhyvitykselle, minkä jälkeen verotoimiston on oikaistava maksuunpano noudattaen mitä maksuunpanon oikaisusta on verotuslaissa säädetty.

Edellä 1 momentissa mainitut uudet perusteet voidaan vahvistaa verotuksen toimittamisvuotta lähinnä seuraavien viiden vuoden kuluessa.

7 §

Verovelvollisen on esitettävä selvitys vieraan valtion veron määrästä ja maksuperusteesta sekä siitä, että vieraan valtion vero on lopullinen ja että se on maksettu, samoin kuin muista veronhyvityksen antamista varten tarpeellisista seikoista. Vieraskielisestä asiakirjasta on lisäksi annettava valantehneen kielenkääntäjän tai muun pätevän henkilön tekemä suomen- tai ruotsinkielinen käännös.

Jos verovelvollinen on osoittanut, että edellytykset veronhyvityksen myöntämiselle ovat olemassa, mutta ei pysty esittämään kaikkia 1 momentissa mainittuja selvityksiä, verolautakunta voi myöntää veronhyvityksen kohtuullisen suuruisena.

8 §

Muutoksen hakemisesta tässä laissa tarkoitetussa asiassa annettuun päätökseen on soveltuvin osin voimassa, mitä muutoksenhausta on säädetty verotuslaissa. Tämän lain 3 §:ssä tarkoitettuun valtiovarainministeriön päätökseen ei saa hakea valittamalla muutosta.

Veronhyvityksen määrä voidaan oikaista veronoikaisun, maksuunpanon oikaisun ja tutkijalautakunnan tai muutoksenhakuviranomaisen päätöksen johdosta toimitetun maksuunpanon oikaisemisen yhteydessä siten kuin verotuslaissa on säädetty.

9 §

Mitä tässä laissa on säädetty verolautakunnasta, on soveltuvin osin voimassa myös lääninverolautakunnasta.

10 §

Tarkempia säännöksiä tämän lain täytäntöönpanosta annetaan tarvittaessa asetuksella.

11 §

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 198 . Sitä sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1980 toimitettavassa verotuksessa.

Tällä lailla kumotaan vieraalle valtiolle maksetun veron vähentämisestä Suomen valtiolle maksettavasta verosta eräissä tapauksissa 15 päivänä joulukuuta 1972 annettu laki (801/72) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Oikeus veronhyvitykseen verovuodelta 1979 tai sitä aikaisemmilta verovuosilta ratkaistaan kuitenkin edelleen 2 momentissa mainitun lain mukaan.

Helsingissä 13 päivänä maaliskuuta 1981

Tasavallan Presidentti

URHO KEKKONEN

Valtiovarainministeri *Ahti Pekkala*